

Beste medeparochianen,
broeders en zusters,

Ik wil mijn preek vandaag eens beginnen
met deze vraag:

Wat denkt u:

Zouden mensen vandaag de dag
gemakkelijker geloven
dat God een hekel aan hen zou hebben?

Of dat God echt van hen houdt?

Wel, ik denk, vreemd genoeg, het eerste.

Ik denk dat mensen makkelijker geloven
dat God een hekel aan hen zou hebben
dan dat God hen werkelijk liefheeft.

En ik ben bang

dat de kerk daar ook wel enigszins
aanleiding toe heeft gegeven:

Je mag dit niet en je mag dat niet.

Dat was toch vaak de boodschap van de kerk.

En Gods liefde kwam soms maar
nauwelijks ter sprake!

En nu komt Jezus vandaag met drie gelijkenissen,
waarin Hij ons probeert uit te leggen

hoe kostbaar wij zijn in Zijn ogen.

Ik kan het eerlijk gezegd soms bijna niet geloven!

Bijna heb ik het gevoel:

'Ik lees het toch allemaal wel goed?'

'Of begrijp ik het misschien toch nog ergens verkeerd?'

Ja, zo zijn wij als mensen gewend geraakt aan het negatieve.

Laat ik eens beginnen met die gelijkenis
van een kostbare parel.

Een koopman op zoek naar mooie parels.

U weet waarschijnlijk wel

dat parels worden gevonden in oesters.

Nou is een oester op zich genomen
niet zo fraai om te zien.

Een glibberig weekdier in een ruwe schelp.
En ik weet niet of u van oesters houdt?
Maar ik heb er ooit één op
en dat was voor mij meer dan genoeg!
Het was alsof de hele Atlantische oceaan
door mijn mond heen spoelde!
Nou, u merkt wel, ik ben geen echte liefhebber.

Maar weet u hoeveel de waarde
van een parel kan zijn
die je dus in zo'n oester kunt vinden?
Dat kan oplopen tot 30.000 euro! Eén pareltje!
Moet je nagaan!
Maar zo kijkt God dus blijkbaar naar ons!
Als een kostbare parel!
Hij ziet niet alleen maar een glibberig weekdier.
Maar Hij ziet bovenal die kostbare parel in ons.

Maar wat zou in ons nou die kostbare parel kunnen zijn?
Wel, dan denken wij vaak aan onze talenten.
De een kan dit goed dit, de ander dat.
De een is een goed musicus.
Een ander is weer een goede dokter.
De een heeft een goed stel hersens.
Een ander heeft weer een goed karakter,
iemand die alles durft.
En zo hebben we allemaal wel iets
waarvan we kunnen denken:
Nou, daar kunnen we wel mee voor de dag komen.
Maar zou God daar ook zo naar kijken?

Misschien is het daarom eens goed om te kijken naar
wat een parel eigenlijk is?
En dan met name hoe zo'n parel in een oester terecht komt?
Als we naar de eerste gelijkenis kijken,
de gelijkenis van een schat, verborgen in een akker.
Dan zien we dat op een of andere manier
iemand die schat in de akker verborgen heeft.

Zoals wij misschien een schat veilig opbergen
in een kluis.

Nou, zo verborg men vroeger wel eens
een schat in de grond.

Maar bij een parel in een oester is dat anders.

Een parel is niet zomaar op een of andere manier
in een oester terechtgekomen.

Nee, een parel is iets van die oester zelf.

Mag ik het u proberen uit te leggen?

Er is een vuiltje in de oester terecht gekomen,
bijvoorbeeld een korreltje zand.

En dat irriteert de oester,
maar hij krijgt het er niet uit.

Maar dan vervolgens vormt zich om dat korreltje zand heen
een soort beschermlaagje,
dat de oester zelf aanmaakt.

En dat wordt dan die mooi ronde parel!

Nou, wat zou die parel in ons leven kunnen zijn?

Als ik nu eens kijk naar de mensen
die een echte ontmoeting hebben met Jezus
in de verhalen van de Bijbel,

dan valt mij iets op:

Dat zijn niet de gezonde mensen!

Maar dat zijn juist de zieken.

Een blinde.

Iemand die niets kan zien
en steeds de hulp van anderen nodig heeft.

En juist zo'n blinde ontmoet dan de liefde
en de genezing van de Heer.

Of een melaatse.

Iemand voor wie iedereen liever
een straatje om loopt.

Maar Jezus raakt hem aan en geneest hem.

En de mensen die vreselijk met zichzelf waren ingenomen,
de Schriftgeleerden en de Farizeeën,

die bleven alleen maar op een afstand.
Maar het kwam eigenlijk nooit
tot een echte ontmoeting met de Heer.

Met andere woorden.
Wat voor Jezus kostbaar was als een parel,
was dus blijkbaar vooral,
-ik durf het bijna niet te zeggen,
maar ik denk dat u mij nu wel begrijpt,-
iemand met zijn zwakte of met zijn pijn.
Zoals dat pijnlijke zandkorreltje in die oester,
maar die uiteindelijk wel die kostbare parel werd.
En de met zichzelf ingenomen Schriftgeleerden,
nou, daar had Jezus niet zoveel mee.

Maar nu kunnen we natuurlijk niet allemaal
'ziek en zwak' zijn!
En daarom vind ik de eerste lezing zo mooi:
Koning Salomo.
Hij was niet ziek of zwak.
Maar bij hem was er iets anders aan de hand.
Iets anders dat kostbaar was in de ogen van God.
Koning Salomo mocht een wens doen van God.
En ik denk dat Koning Salomo
een hele intelligente en wijze koning was.
Maar toch, toen hij een wens mocht doen,
wenste hij dat God hem 'echte' wijsheid zou geven.
Blijkbaar voelde koning Salomo aan
dat zijn eigen wijsheid en intelligentie
toch niet genoeg waren
om dat grote volk van God goed te kunnen leiden.
En daarom wenste hij wijsheid van God!
Dat is mooi, hè!
Dat heeft ook iets met bescheidenheid te maken!
En juist die bescheidenheid was als een parel in Gods oog.
Amen.